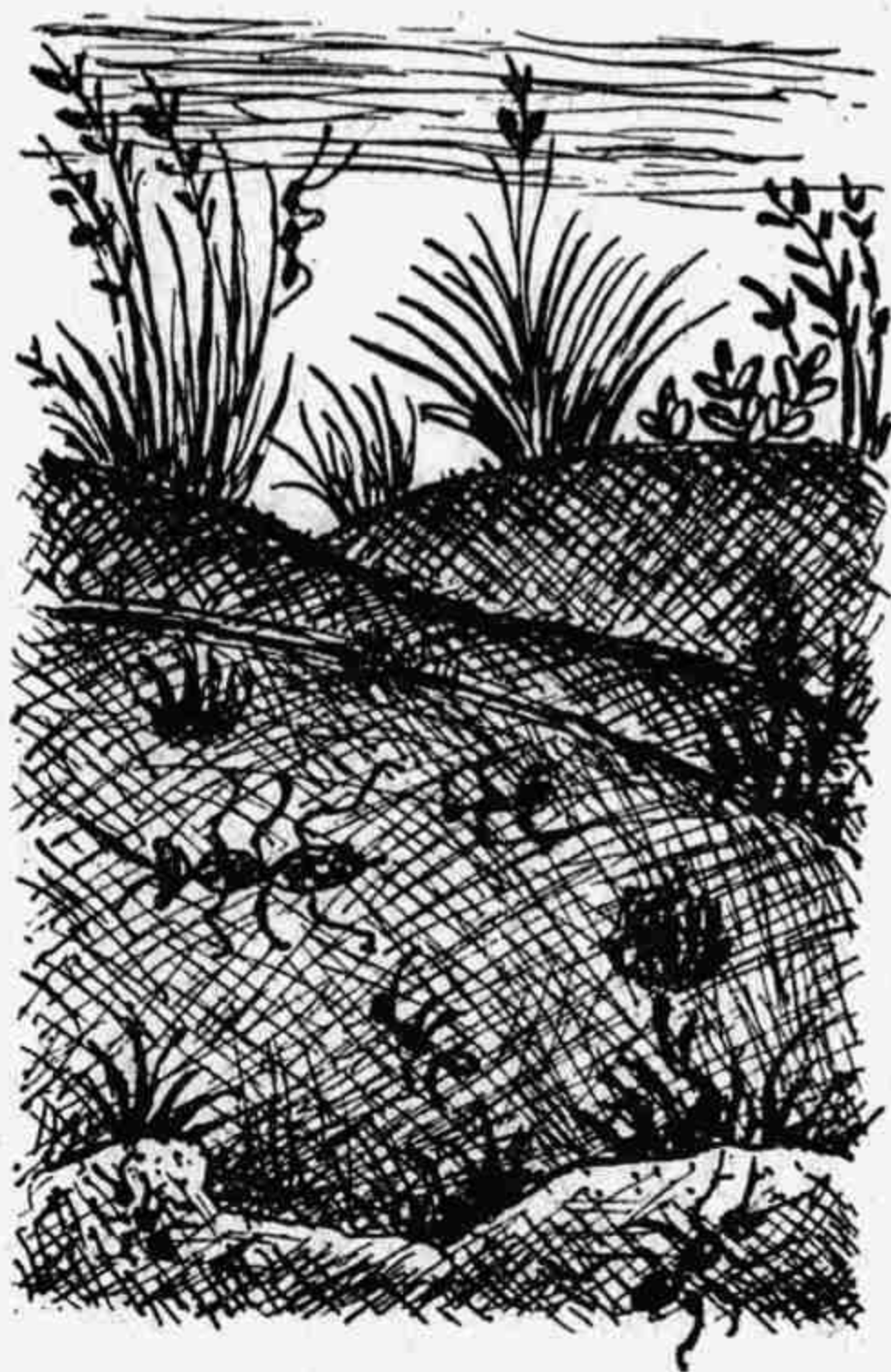
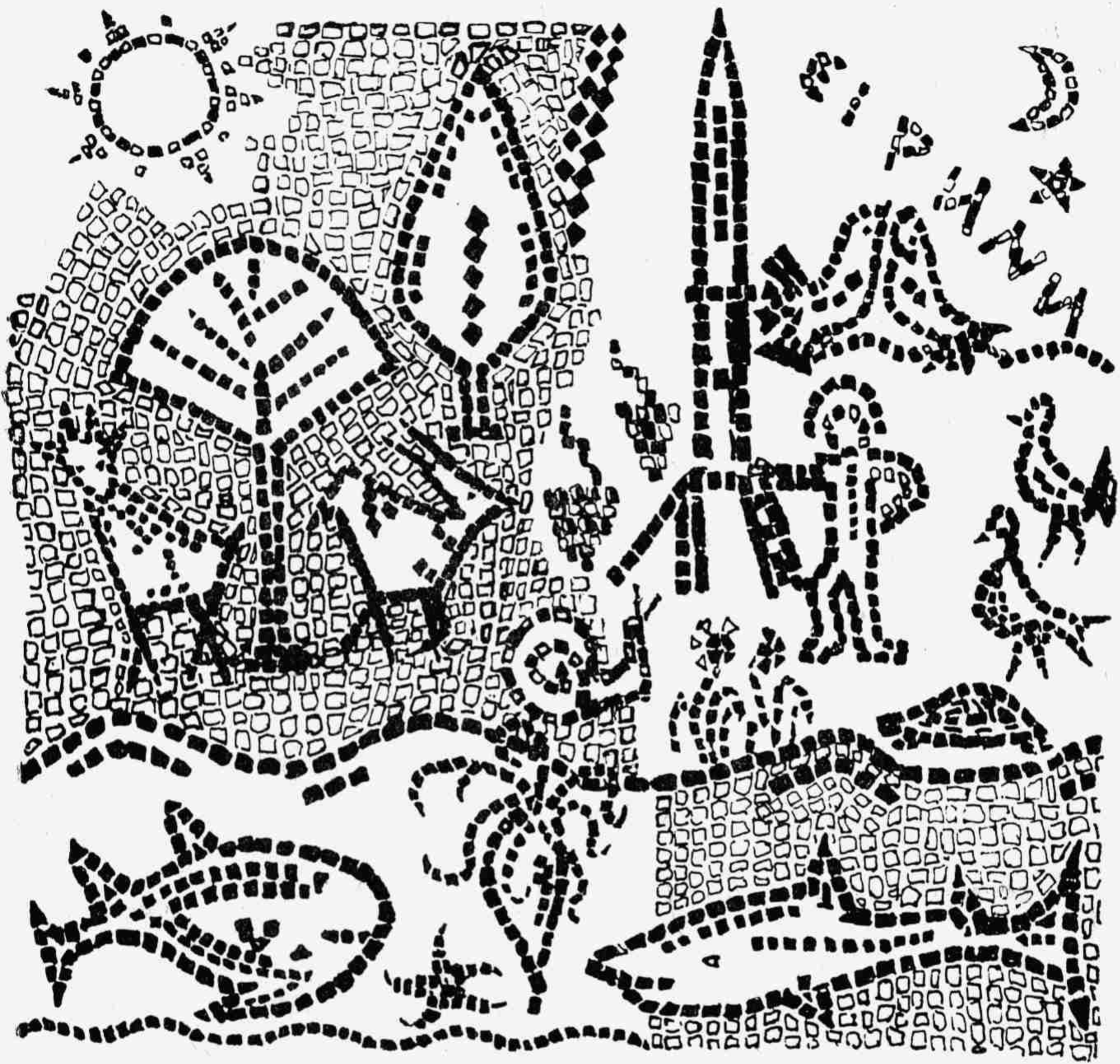

δική μας πιά εἰρήνη
δικά μας τὰ κόπια μας, τ' ἀγόρια μας
οἱ κόρες μας, οἱ γλάστρες μας
καὶ τὰ παράθυρά μας ἀνοιχτά.
Μιὰ ξερὴ ὠχρα τώρα ἡ ἔξοχὴ
ἄδειο, φειδίσιο ντύμα πεταμένο
γέρικο βόδι ξαπλωμένο
τὸ γέννημα στ' ἀλώνια τὸ μοιράζονται
γερόντοι καὶ μερμίγκοι
δὲν πιάνει πιά ἡ παλιὰ γητιὰ
δυὸ μέρες τοὺς γητεύανε,
μιὰ λύνανε τοὺς μερμίγκους, δικαιοσύνη
τώρα μαζί πεινᾶ τὸ νησιὶ κι ἡ μερμιγκιά,
οἱ κουροῦνες δεκατίζουνε τὸ σταφύλι
τρῶνε οἱ φώκιες ψάρια ἔτοιμα στὸ δίχτυ
ποῦ εἶστε παλληκάρια μάτια μας ἄγρυπνα;
Γυρίστε πιά, εἰρήνη
νὰ λάμπουν νιάτα, νὰ λάμπουνε νησιά.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ πολυφωνικά

✓

ΣΗΚΩΣΕ ΤΟ κεφάλι του ὁ Ἐρευνητής
τά σύδεντρα μιὰ σκοτεινὰ καὶ μιὰ φωτίζουνε
γράφονται καὶ ξεγράφονται στὸν οὐρανὸ
μαρτύρια τῶν λαῶν.

Μὲ τῆς ἀδερφοσύνης τὴν πνοή
— ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ φυσᾶ,
τὰ συννεφάκια ποὺ περνοῦν
τοὺς δρόμους τῆς εἰρήνης καλημερίζουνε

- ΒΛΕΠΟΜΕ ΑΠΟ** μακρυὰ τὸν αἰχμάλωτο Σοφὸ
 στὸ Κάστρο τοῦ πλούτου πιασμένον.
 Σὲ κίτρινη σάρκα πάνω γραφτήκανε
 τὰ χαρτιά σου δὲ γράψανε τὰ φονικά;
 Γιὰ ποιόν φυλᾶς τὰ μυστικά;
- Τώρα τὸν ἔστησε ὁ Πλοῦτος μπροστά του νὰ κριθεῖ
 ὅσα τοῦδωσε τὰ παίρνει πίσω.
- Ἄχ γυμνὸς ἄραγε ξέρει νὰ σταθεῖ;
- Παραστέκομε ἀκούμε ἀπὸ μακρυὰ
 στενάζει. . . περιμένομε,
 ἀκέρια ἢ σοφία, παντοῦ ἀντιλαλεῖ
- Λίγη σοφία, λίγη ἀλήθεια δὲ μᾶς γλυτώνει
 μαζὶ γλυτώνομε σοφοὶ καὶ ἄμυαλοι
 Δύση κι Ἄνατολή.
- Μὰ ὁ μεθυσμένος ποὺ σηκώνει ὄπλα
 πῶς θὰ ξαρματωθεῖ;
- Κάποτε καὶ μεῖς μὲ τὰ τζιτζίκια
 μεσημέρι κάτω ἀπ' τὶς συκιές
 μᾶς εἶπανε δυὸ Μοῖρες, δυὸ γριές περαστικές:
 «Βαρὺς ὁ Ἴσκιος τῆς συκιᾶς
 στὰ πεῦκα ξαπλώστε κοιμηθῆτε».

- Ὡς καὶ τοὺς ἴσκιους ξέρετε τῆς γῆς, ἔ γριές;
- «Πολὺ τὴν ἀγαποῦμε».
- Ἄχ τῆ Γῆς δὲν ἀγαπήσατε Σοφοί;
- Ποῦ βρίσκει ὁ Χάρος τόσους ὑπηρέτες;
- Ἄναζητοῦνε τὸν ἀφανισμό μας.
- Βρῆτε Σοφοί τὸ γλυτωμό μας
- δὲν ὑπάρχει πιά ξένοιαστη ὥρα δὲν ὑπάρχει προσευχή
- Διδάξτε, διδαχτῆτε.
- Θέλομε γλώσσα νὰ μιλήσομε
- πρῶτοι καὶ ὕστεροι, ὁ ἕνας κι οἱ πολλοί.
- Συναχτήκαμε ἀπ' τὰ πέρατα τῆς γῆς
- οἱ πύργοι τῆς Ἐπιστήμης εἶναι περύψηλοι
- σπουδάζομε.
- Στὰ ὑπόγεια δαγκάνομε τίς χουφτες μας
- διαβάζομε.
- Γιὰ τοὺς νεκροὺς ἕνα λεπτό σωπαίνομε
- ἀγρυπνᾷ ὁ σοφός, περιμένομε
- Ἐλαμψε ἡ δόξα τῆς εἰρήνης, ἄλλη δὲ λάμπει
- ἄλλη καμμιά δόξα δὲ νικᾷ
- Πλήρωσε, πλήρωσε τὴ σοφία σου
- τῆς σοφίας τὸ χρέος βαρύ.

ΓΕΝΝΗΣΕ Ο πόλεμος μιὰ κόρη Ἐπιστήμη ἀρματωμένη
 τὴν ξαρματώσανε οἱ πολεμιστές μας ὀρκισμένοι
 σὲ δόξα εἰρηνικιά.

D X I

Στῆς ἐξορίας τὸ πέλαγος
ἕνας ἴσκιος μὲ πρόλαβε
ἦρθε τῆς Ἀφρικῆς μιὰν εἶδηση
ἄδερφικὲς φωνὲς μιλοῦνε.

ΣΕΙΡΑ ΣΕΙΡΑ σου Ἀφρικὴ

οἱ ἀμέτρητες ψυχὲς θὰ μετρηθοῦνε

οἱ ἄγραφτες γλῶσσες θὰ γραφτοῦνε

βαρειά κοιμήθηκε τώρα ξυπνᾶ ἡ δικαιοσύνη.

+ Ποιὰ πρωτοκόρη κάνει ἀρχή;

— Ἡ συνέχεια θὰ ξεθολώσει τὴν ἀρχή . .

— Τῆς ποτισμένης γῆς ἡ μερμιγκιά

ἡ πυραμίδα τῆς Σαχάρας

καινούργια ὄπλα κρύβουνε καὶ πρωτινὰ

τὸ μάκρος τῆς ὑπομονῆς ἀπὸ τὸ Νεῖλο ποταμὲ

βουνὰ δὲν ἔχει, κάνομε τὰ στήθια μας βουνὰ

μὲ τὰ σαῖνια ποὺ ζυγιάζονται στὸν οὐρανὸ

τὸ μάτι μας ἀσφάληχτο . .

— Τὸ φίλο γνώρισε ἀπ' τὸν ἐχθρὸ Μισίρι, Μισίρι

— Μάτι μὲ μάτι πρωτοχτυπήθηκε δοῦλος καὶ δουλωτῆς

— Ἄνθισε στὴ Γκεζίρα φλογάτος κλῶνος

— Πρῶτος σκοτώθηκε ὁ πιστός μας φοιτητής.

— Κατὰ ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος βλέπομε

ὁ δίκιος λόγος κίνησε.

Τὰ γεφύρια πότε ἀνοιχτὰ πότε κλειστὰ

οἱ φελοῦκες ἄλλοῦ δέσανε, ἄλλοῦ περάσανε

μὲ τὸν ἀγέρα ταξιδεύουνε οἱ πόθοι

σὰ νεροπούλια οἱ ἐλπίδες στὰ καλάμια φωλιάσανε.

—Γυρεύει ὁ γέρος ἕναν ἴσκιο νὰ ξαποστάσει
γυρεύει ὁ νιὸς γιὰ τὸ σπόρο του μιὰν αὐλακιά

Λ1 ~~ὁ δίκαιος δὲν ἔχει καλύβι~~

Β2 ~~Ἄ~~ Ἐνας - ἕνας τίποτα δὲ βρίσκει
ὄλοι μαζί κι ὄλα δικά μας
ἀπ' τὸ Δέλτα στὸ Ἄσσουάν.

—Φέτος ἀνθίσανε καὶ γιὰ μᾶς οἱ τζακαράντες
οἱ κουρμαδιές, οἱ μπαναγιές ἀδερφομοίρια,
νερά, νερά

Δ με τὴ σειρά καὶ τὰ κοπάδια στὰ πηγάδια
Δ ~~Ἄ~~ Δὲ μᾶς καίει πιά ὁ λίβας τοῦ Σουντάν.

—Τί νὰ σὲ μάθει ὁ χοντρολαίμης, ὁ χοντροχέρης ;

Ο1 ~~Ἄ~~ Ὅπου κάθισε ὁ ἄσπρος ὁ μαῦρος δὲ χωρᾶ.

Β ~~Ἄ~~ Πόλεμο ξέρει, πόλεμο φέρνει ὁ ξένος ἀφέντης.

Δ ~~Ἄ~~ Πόλεμος εἶναι κι ἅμα θυμώνει κι ἅμα γελά.

Γ ~~Ἄ~~ Λαὸς ἀλαφρόκαρδος, ὡς πότε

μὲ τὰ πανέρια στὸ κεφάλι
σὰ δῶρα τὰ φορτία θὰ κουβαλᾶ ;

—Τὸ ρουμάνι πὲς το περβόλι
πὲς λειβάδι τὴν ἔρημο Σαχάρα
μὴν πεῖς καλὰ ὅσα σοῦ φέρνει,
τῆς κλώσσας τί θὰ φέρει τὸ γεράκι ;

Δ ~~Ἄ~~ τὸ σκύλο τί περιμένει ὁ λαγός ;

Ο ~~Ἄ~~ Ὅσα μουγγρίζουνε, ὅσα οὐρλιάζουνε ὅλα χορταίνουνε
δὲ χορταίνει ὁ ἀποικιστής, ~~κατακτητής~~

—Καὶ ποιὸν παρακαλᾶς, τὸν ποταμό ;

Ποταμὸς εἶναι πνίγει.

—Ποιόν καταριέσαι; Τὸν ἥλιο;

—Καίει σὰν ἥλιος.

—Κάτασπρα εἶναι ποταμέ, μιανῆς βραδυᾶς τὰ κρίνα σου
ἢ δόξα σου ἥλιε ἀθάνατη
μὰ τὰ κανάλια, τὰ ἔργα εἶναι ἡ ζήση μας.

—Πῶς ξεπηδοῦνε ἀπὸ στενὰ σὲ φαρδὺ δρόμο
τρελλὰ παιδιὰ πάνω στὸ παιχνίδι τους
μιὰ βαρειὰ ρόδα τὰ πατᾶ, δὲ σταματᾶ,
ἔτσι μᾶς πατᾶ ὁ ξένος νόμος
ἄχ παραόμορφα τραγουδοῦνε οἱ κουτσοί μας
γλυκειὰ κάνουν τὴ λύπη μας οἱ ἀόματοι,
μὰ θὰ φυτέψομε δικαιοσύνη ζαχαροκάλαμο.
Ὁ γιὸς θὰ φωτίσει τὸ γονιὸ
κριτῆς θὰ γίνει ὁ δικασμένος
ἢ λύπη γίνεται ὄργη
κι ἢ ὄργη θὰ γίνει γνώση.

—~~Κάνομε ἀρχή, κάνομε ἀρχή~~
ἀκέρια νύχτα δὲ θὰ κοιμηθοῦμε

—~~Ὁ νοῦς δὲν ἔχει παραγιούς~~
κάνομε ἀρχή, κάνομε ἀρχή.

—~~Καὶ τὸ δίκιο ἀπ' τὸ ἄδικο θὰ βγεῖ.~~

—Οἱ γέννες φέτος λιγοστέψανε ἢ πληθύνανε;
Καὶ τὸ λίγο ἐμᾶς χαλνᾶ καὶ τὸ πολὺ
οἱ πλίθες μας εἶναι ἀπὸ σκόνη, σκόνη

πῆραν φωτιά οἱ καλάμιές.

1 — Νερό, φωτιά ἔμας ρημάζει...

9 — Ἀφανιστῆκαν τὰ χωριά στίς ἀκροποταμιές.

— Δέ θυμοῦνται ποῦ γεννηθήκανε αἱ ~~κυνηγημένοι~~ ^{παρὰ κόρες}

9 — Ἀλλοιῶς μάς κράζανε οἱ μανάδες μας ..

Φερνόνε καὶ τοὺς γέρους σηκωτοὺς
καὶ τὰ μωρὰ στίς πλάτες κρεμασμένα .

— Ἔ γυναικομάνι

ἄδικα χουχουλιάζετε, τὸ τραῖνο εἶναι κουφὸ

δὲ σταματᾶ—ποῦ εἶναι οἱ ἄντρες σας ;

— Καὶ τὰ ὀλόγεμα φεγγάρια σᾶς πειράζουνε,

μὰ ὅπου φτάξετε τ' ἀγοράζουνε

τ' ἀπαλά σας δάχτυλα, τὸ γλυκὸ γάλα

καὶ τὸ περιστερῖσιο τὸ παράπονο

ἔ συντριβάνι, συντριβάνι καὶ πουλιά

τῆς μαύρης ψυχοκόρης ἢ λαλιά

χαίρεται τὴν ξένη χαρά,

11 — Ἡ λύπη ὅλη δική της.

— Μὰ κάθε τόσα χρόνια

ἕνας μαῦρος ἥλιος πῆγε πιὸ ψηλὰ

οἱ πέτρες σκάσανε σὰν παραψημένα ψωμιά.

12 — Οἱ μαῦρες καρδιές πικρίσανε ἀβάσταχτα

μαῦρα χέρια φοβερίζουνε, ~~πολεμοῦνε.~~

13 — Πόθοι ἐλέφαντες σκίζουνε βάλτα

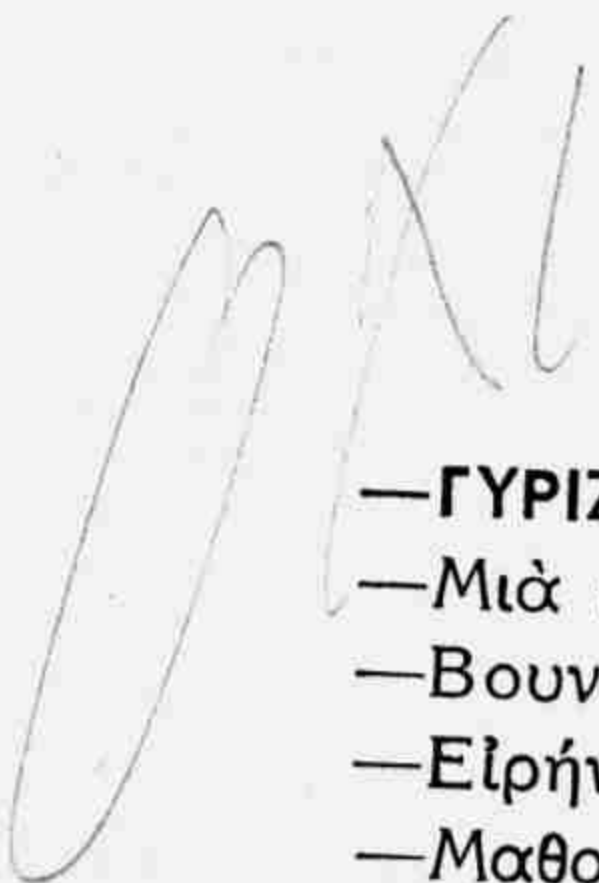
ψάρι θηρίο ἢ θύμηση βγαίνει ἀπὸ λίμνη ἄπατη

14 — Ὁ κόσμος αὐτιάζεται, ἢ Ἀφρικὴ ξυπνᾶ.

ΜΙΑΝΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ πετράδια
τόνα μὲ τ' ἄλλο γράφονται, λάμπουνε
καὶ μιανῆς ζωγραφιάς οἱ ψῆφες
στὸν τροῦλο τοῦ κόσμου, συντρόφοι
λάμπομε κοντινοὶ καὶ μακρινοὶ
γράφομε τὴν εἰρήνην, κίτρινοι, μαῦροι, ἄσπροι
σὲ κάμπο χρυσοκόκκινο.

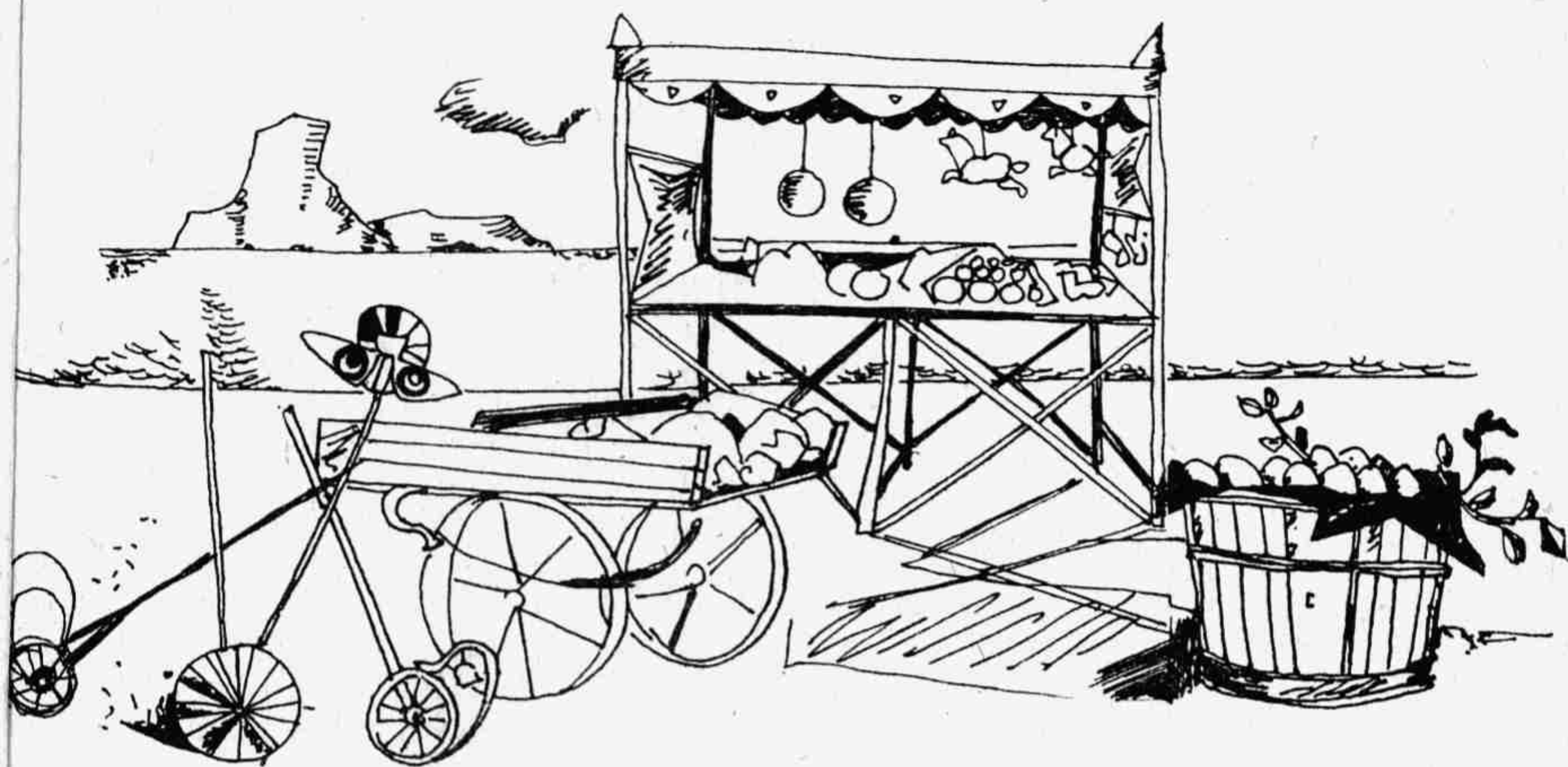
✓ **ΟΙ ΚΑΛΩΣΥΝΕΣ** τοῦ Γενάρη
γλύκα τοῦ χρόνου ἢ πιὸ ἀκριβῆ
πηγαίνομε ὧς τὴν Αἴγινα ἑπτὰ φίλοι,
λαμποκοπᾶ ἡ θάλασσα, ἡ στεριά
λέμε τ' ἀρχαῖα ὀνόματα Κόρινθος, Σαλαμίνα
ἦρθαν οἱ φίλοι ἀπὸ μακρυὰ
νικᾶ ἢ φιλία
γλυτωμένοι ἀπὸ μάχες, ἀπὸ σκλαβιά
ἀκέριοι, πληγωμένοι ὁ ἥλιος μᾶς ζεσταίνει
λίγα λέμε, ὁ ἥλιος μιᾶ
«φυλάξτε τὴν εἰρήνην»
φτάνομε, φέγγουν τὰ νερὰ
καὶ πρασινίσαν οἱ πλαγιές
ἀνθίσανε κι οἱ μυγδαλιές.

- ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΑΠΟ** ψηλὸ χωριὸ τῆς Νάξου.
- Πελεκημένα ὄμορφα στὴν πέτρα τους νησιά, χωριά
τ' ἀμπελάκια, ἡ ἀρχαία ἱστορία
κόβουνε τὴ θαλασσινὴ βουή—τ' ἀγόρι φεύγει
χτυπιοῦνται στὸ μπογάζι δράκοι καιροί, ταξιδεύει....
- Σᾶς τραγουδοῦμε, ἄχ σ' ἓνα τραγούδι δὲ χωρᾶ
ὁ ἔρωτας τοῦ κόσμου.
Μᾶς τυραννήσανε τύραννοι πολλοί.
- Μιὰ φορὰ ἓνας Ἕλληνας ἔκλεψε τὴ φωτιά
τώρα οἱ λαοὶ ξαγοράζουνε τὴν εἰρήνη.
- Κι αὐτὸς ὁ μαυρομάλλης ὁ νησιώτης
μὲ τὸν πόνο του, μὲ τὸ φίλο του
ἀπ' τὰ ἔγκατα τοῦ βράχου νύχτα ξετρυπώσανε,
ἦταν ἡ ἀξημέρωτη νύχτα τῆς σκλαβιάς μας —
ρίξανε κάτω τὴ σημαία τῶν Ναζήδων
αὐτὴ ὅπου στήθηκε κυρίεψε πείνα, κατατρεμὸς,
- ἡ νύχτα ἐκείνη πολλὰ εἶπε—τὸ πρωτὶ
ἓνα πρωτὶ ἔλαμψε πάλι χρυσὸς ἥλιος.
- Ὑστερα χωρίσανε οἱ φίλοι, ξενητέφτηκε ὁ ἓνας
ὁ δικός μας ἀντριεύει
τὸ μπογάζι ἐδῶ δὲ γαληνεύει.
- Καῖλα τῆς πατρίδας μας, ξεφτελισμὸς
- ἡ Ἀκρόπολη ἀνάβει, σβύνει ὅλη νύχτα
ἄλλη μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή, ἐμπορικὴ
κι ὁ Μανώλης Γλέζος
μὲ δυὸ χιλιάδες πατριῶτες φυλακὴ.

-
- ΓΥΡΙΖΕΙ Ο Σπούτνικ γύρω απ' τή Γῆς
  - Μιά εἶναι ἡ Γῆς
  - Βουνά τή χωρίζουνε, σύνορα
  - Εἰρήνη τήν ἔνωσε κι ἡ θάλασσα.
  - Μαθαίνομε, μαθαίνομε
μεγαλώσανε οἱ πατρίδες.
  - Γυρίζει ὁ πρῶτος, γυρίζει ὁ δεύτερος.
  - Πολλές γλῶσσες μιλοῦνε
λίγα μάτια βλέπουνε
λίγοι σηκώσανε κεφάλι
κατάντικρυ σ' ἀνοιχτούς οὐρανοῦς
λάμπουνε τᾶστρα χορεύουνε
  - Ἄσάλευτη νύχτα
  - Μέ τᾶστρα τῆς Πούλιας ὁ ἄγρυπνος νοῦς.
  - Πέταξε απ' τή χώρα τῶν Σοβιετ
ψηλὸ κοντάρι.
  - Ἄσπρος καπνός, τὸ μανιτάρι
  - Ἀπὸ ψηλὴ θελιά κρεμάζεται
γῆς κι οὐρανός.
  - Δὲ φωνάζει προφήτης
ἢ φωνὴ τῶν παιδιῶν ἀγριεύει
θὰ σβήσομε ἢ θὰ ζήσομε
γῆς κι οὐρανός;
  - Σπορὲς γενιὲς θρεμμένες απ' τὸν ἥλιο
δροσιές, σοδιές απ' τὴ βροχὴ χρυσὴ βροχὴ.
  - Τώρα ἡ πείνα μετρήθηκε
τώρα ἡ χόρταση.

- Φωτιές, πηγές κι ὁ μόχτος μας.
- Ὁ μόχτος ἀδέρφια κι ὁ πόθος τοῦ ἀνθρώπου
διπλή κληρονομιά.
- Παλιές καμάρες δὲ σηκώνουνε καινούργια δώματα
ρηχὴ ἀποβάθρα ψηλὸ καράβι δὲ βαστᾶ.
- Τοῦ κόσμου ὁ ἔρωτας μεγάλος ἔρωτας.
- Ἦρθανε μάρτυρες λαοὶ νὰ μαρτυρήσουνε
μιλήστε στόματα κλειστά.
- Πετάξανε γυρίζουνε πολλὰ φεγγάρια
νέα φεγγάρια νέα παλλικάρια
δικὰ μας παλλικάρια δικὰ μας δυναμάρια.
- Τρέχουνε μαῦρα σύννεφα.
- Χάνουνται, ἀστράφτουνε, τρέχουνε πιὸ γρήγορα
τὰ νέα φεγγάρια μας
τὰ εἰρηνικά.

ΟΣΑ ΕΙΔΑΤΕ ἄστρα στὸ μαῦρον οὐρανὸ
ἐκεῖ ποὺ πετάξατε κοσμοναῦτες
τόσες ἐλπίδες καὶ νίκες λάμπουνε γύρω σας
ξεπεράσανε τὸ μελανὸ καὶ τὸ μαβὶ ζωνάρι τῆς γῆς.

Τὸ ΠΑΝΕΡΙ τοῦ πλανόδιου

ΜΙΚΡΟΠΟΥΛΗΤΗ

~~Είμαστε χρόνια στην 'Αθήνα
βασιτούμε από νησιά.~~
ΤΩΡΑ

ΤΟ ΦΩΣ του ήλιου ακρίβηνε
ή πολιτεία μεγαλώνει.

ΑΚΟΙΜΗΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ στοές υπόγειες
στα τζάμια μέσα πώς πιαστήκανε χιλιάδες κοπελιές ;
*Θρθιες και καθιστές, πράσινες και μενεξεδιές.

ΠΟΥΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ποιήματα
για τα υπόγεια καταστήματα.

ΑΛΛΟΥ, ΑΛΛΟΥ ή άνοιξη
μέ τὰ χέρια μας πάλι έδω κάναμε τήν άνοιξη,
άνθισανε στόν άσφαλτο τὰ νάυλον τριαντάφυλλα
τὰ συρματένια μας ζουμπούλια
πρασινίσανε τὰ κελλιά
σ' όλες τίς φυλακές, τίς φυλακές μας.

✓ ΣΗΜΕΡΑ ΔΕ θά βγώ στη γύρα
δέν αγοράζω, δέν πουλώ ^{είν'} ~~πάρω~~ στο πανηγύρι
στη ξάγναντη πλαγιά
βράζουνε τὰ καζάνια στα πλατάνια
όλονυχτία οί ψαλμοί, όλονυχτία οί χοροί
άντιλαλουνε οί ρεματιές, σε κάθε ίσκιο συντροφιάς
σήμερα όχτώ που τον λέμε Τρυγητή
δέν είμαι δώ . . άχ δέν είμαι ούτε κεί . . .

OXI
ΠΡΩΙ - ΠΡΩΙ άργοσαλεύουνε σημαίες
ξεχασμένες στα μπαλκόνια
στούς δρόμους άλλο τίποτα δέ σαλεύει
χτές ήτανε κάποια ξένη έορτή .

✓ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ λιγούπνοι, χαζεύουμε τó τελευταίο άστρο
μυρίζουμε τον πρώτο άνθό μιανής μανταρινιάς,
άπό τον ~~άλλο~~ ^{πανω} δρόμο.

ΕΙΣΗΛΘΗ ΣΤΗ ΑΘΗΝΑΪΚΟ

ΧΑΣΑΜΕ ΤΟ τελευταίο λεωφορείο
μέ τὰ πόδια τραβοῦμε—ἀστροφεγγιά
προσπεράσαμε τὰ σπίτια μας,
ἢ νύχτα ἐδῶ μοσκοβολᾶ
ὁ Ὑμηττός μ' αὐτὸ πού πάθαμε γελαῖ

οχι

ΦΟΡΤΩΘΗΚΑΜΕ ΔΙΑΛΛΑΛΟΥΜΕ καρπούς
ἢ ψυχὴ μας θᾶβγει πάνω στὸ διαλλάλημα
καθεμιὰ ἐποχὴ μέ τῆ γλύκα της, ~~μὲ~~ ^{μὲ} τὸν κόπο της
ἀπαγορέψανε τὸ διαλλάλημα, ὁ χρόνος βουβός.

✓ ^{ΚΡΙ} ~~ΚΙ~~ Ο Χιώτης ὁμορφα διαλαλοῦσε . .
(~~σὲ κάθε γειτονιά~~ σ' ὅλες τὶς πόρτες)
ἂν εἶχε ἀγαπητικιά
τόσο γλυκειὰ δὲ θᾶτανε ἢ φωνὴ του
«μαστίχα», «νερατζάκι» τόσο παθητικιά.

ΑΣ ΦΟΒΗΘΟΥΝΕ καὶ τὴν ὑπομονὴ μας
τραγουδιέται ἅμα πιούμε κρασί.

οχι

ΑΠ' ΤΟΝ τραγουδισμένο μόχτο
βαστιέται ἢ αἰχμάλωτη ζωὴ
καμμιά φορὰ θὰ χορεύεται ὁ πόνος μας
συρτά, καμαρωτὰ καὶ μέ τσαλίμια
στ' ἄλώνια, στ' ἄλώνια.

οχι

ΑΝΑΜΕΣΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ και παλιά
είναι και κάτι αγαπημένα.

~~ΟΣΑ~~ ΕΧΟΥΝΕ πνοή τ' άκούμε
κι ένούς κοιμισμένου παιδιού τὸ στεναγμό.

ΤΩΡΑ ΤΗ βλέπομε άποκριάτικη
τὴ φουστανέλλα τοῦ βουνίσσιου χωριού μας.

Θ' ΑΚΟΥΣΟΜΕ καμιά φορά στοῦ βαποριοῦ τῆ σκάλα :

— Ἡ τρίτη θέση περᾶστε, οἱ φορτωμένοι
τῆς πρώτης θὰ περιμένουνε στήν οὐρά,
θ' ἀκούσομε καμιά φορά τὸ σκυλομούρη θυρωρό ;
— Τῆς τρίτης οἱ ἄρρωστοι ἐπισκέψεις κάθε μέρα
τῆς πρώτης μόνο Πέμπτη καὶ Κυριακή,
μὰ τότε θὰ ὑπάρχουνε πρῶτες καὶ τρίτες ;
Θὰ περιμένομε μαζί.

ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΟΙ ἀνθρώποι περιμένουνε
σὲ πάρα πολλές κλειστὲς πόρτες.

ΜΑΣ ΘΕΝΕ τυφλοὺς μ' ἄσπρο μπαστοῦνι
ἄκρη—ἄκρη στὸ πεζοδρόμιο νὰ περιμένομε
μήπως περάσει κανένας πονόψυχος

ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΚΑΝΕΙΣ τρελλὸς τόσον καιρὸ
κανεὶς καλὸς στρατιώτης
κανεὶς πατέρας μετανάστης
κανεὶς περίμενε ἀγαπητικὸς
ὅπως ἐμεῖς τῆ δικαιοσύνη ;

- ✓ — **ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΟΥΝΕ** σανίδια καὶ καθρόνια
- Ἦρθανε οἰκοδόμοι καὶ μαραγκοὶ
- Θὰ χρειαστοῦνε λάμπες χρωματιστές, καλώδια
- Ἦρθαν τὰ συνεργεῖα ἠλεκτρολόγοι καὶ βοηθοὶ
- Θᾶναι ἡ ἐξέδρα ἔτοιμη στίς πέντε ;
- Ἦ ἐξέδρα ἔτοιμη στίς πέντε.
- Ἔφερε ἡ Δάφνη πικροδάφνες
- καὶ περιστέρια τὸ Περιστέρι, περιστέρια
ὄμορφα ξεκινήσαμε
πολλὰ χέρια, πολλές τέχνες, ἓνα φρόνημα.

✓ **ΑΔΕΡΦΩΣΑΝΕ ΤΑ** στάχια, πλούσιες σοδιές
ἄς φάγανε κι οἱ κουρούνες.

✓ **ΜΕΤΡΑ ΚΕΦΑΛΙΑ** ὅποιος κι ἂν εἶσαι περαστικὸ
συλλογίσου πῶς στὴ σύναξη μας τούτη
κανεῖς ὡς τώρα ποτές δὲν εἶδε ὄφελος
μόνο κατατρεγμοὺς
μεγάλος ὁ ἄγώνας, ἀντριεύει λαοὺς.

✓ **ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΑ** σὲ ξεπέρασε ὁ κόσμος μας.
Κατηφορίζουνε ἀπ' τὰ τέρματα,
σὲ κάθε στάση, σὲ κάθε πάροδο συνάζονται
βιάζονται οἱ ἀκούραστοι κι οἱ κουρασμένοι
ἓνα κορμὶ ὀρίζουνε τὸ φέρνουνε.
Πέλαγος κυματίζει μπρὸς στὰ μεγάλα χτίρια
τούτα τὰ κύματα φωνάζουνε : εἰρήνη-δικαιοσύνη.

ΜΕΣΑ ΚΑΤΑΜΕΣΑ ἢ Ἀθήνα

ἕνα γύρο οἱ λόφοι της ψιλογραμμένοι
ἐκεῖ τὰ Κούλουμα, ἐκεῖ Πρωτομαγιά
στεφάνια καὶ χαρταετοὶ

χορεύει, γλεντᾶ ἢ ~~φτωχολογία~~.

εργαστήρι

Ἐκεῖ ἔδωσε καὶ μάχες.

Ἀπ' τοὺς λόφους πρωτοφωνάξαν τὰ χωνιά
βαστοῦνε τὴν ἀνάσα τους οἱ πλατεῖες
μιλᾶ τοῦ Γκύζη, μιλᾶ ἢ Καισαριανὴ
φωνὴ τοῦ λαοῦ σου Ἀθήνα, ~~πρώτη καὶ στερνή~~.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ παλεύει, ἀντέχει

ἄντρες, γυναῖκες παλαίψανε μὲ τὰ ὅπλα ~~στο~~ χέρι

τὴν ἀγλύκαντη σκλαβιά

παλεύουνε καὶ στὰ δικαστήρια

μὲ τὸνα χέρι σφιγμένο καὶ τᾶλλο στὴν καρδιά.

ΦΕΤΟΣ ΠΑΣΚΑΛΙΑ, φέτος τὴν ἀνοιξη

μὲ τὰ πουλιά, τὰ πετροχελιδόνια

πότε φτερῶσανε; λένε τὸν πόνο τῆς πατρίδας.

Πιασμένα κάτι ἀηδόνια,

δὲν κελαῖδουνε στ' ἀπόσκια τὰ κλωνάρια

παρὰ στὰ σίδερα, στὰ μαῦρα τὰ ντουβάρια.

ΜΙΑ ΛΑΜΨΗ ἄστραψε τὰ μεσάνυχτα

μίλησε κάποιος κληρωτὸς κατηγορούμενος

σκύψανε τὰ κεφάλια τρεῖς στρατηγοὶ

τουφεκίστηκε ὁ κληρωτὸς—ἄλλη μιὰ λάμψη, τὴν αὐγή.

Ο ΜΙΚΡΟΠΟΥΛΗΤΗΣ δὲν εἶχε ἄδεια
τοῦ πήρανε καὶ τὴ συρμαγιὰ
δυὸ καλάθια λεμόνια - φωνάζει
φωνάζει ἴσια καὶ στραβά :
— Γειτόνοι καὶ γειτόνισσες
βγῆτε νὰ λογαριάσομε
πόσοι Ἕλληνες πουλοῦμε λεμόνια
πόσοι Ἕλληνες πουλοῦμε μπαλόνια
πόσοι Ἕλληνες πουλοῦμε λαχεῖα, ποδαράκια μου
πόσοι Ἕλληνες πουλοῦμε μανταλάκια, μανταλάκια μου
πόσοι δρόμοι, πόσες φωνές ὦωωωχ
μέ τις φωνές μας, ~~πέντε σιόλες~~ μας
τὸ ξερὸ γίνεται χλωρὸ
τὸ λαχεῖο γίνεται μέγαρο
γιέ μου, ἄχ γιέ μου ἀμετανόητε
πῶς θὰ σοῦ στείλω δέμα ;
Καὶ πόσοι ἀκόμη φυλακὴ
γιὰ ἕναν ~~κούφιο~~ λόγο ποὺ δὲ λένε . . αὐτοί, αὐτοί.

Στὴ γύρα πῶς θὰ ξαναβγῶ καὶ τί θὰ διαλαλήσω
καὶ τὰ ψέμματα ἔχουνε πιά σειρά
σὲ δυὸ καλάθια πόσα ψέμματα χωροῦνε ;
Τὰ μεγάλα ψέμματα φάγανε τὰ μικρά.

Καὶ τὰ καινούργια σύνορα καλὰ βαστοῦνε
ποιούς πολεμοῦνε, ποιός τὰ περνᾷ ;

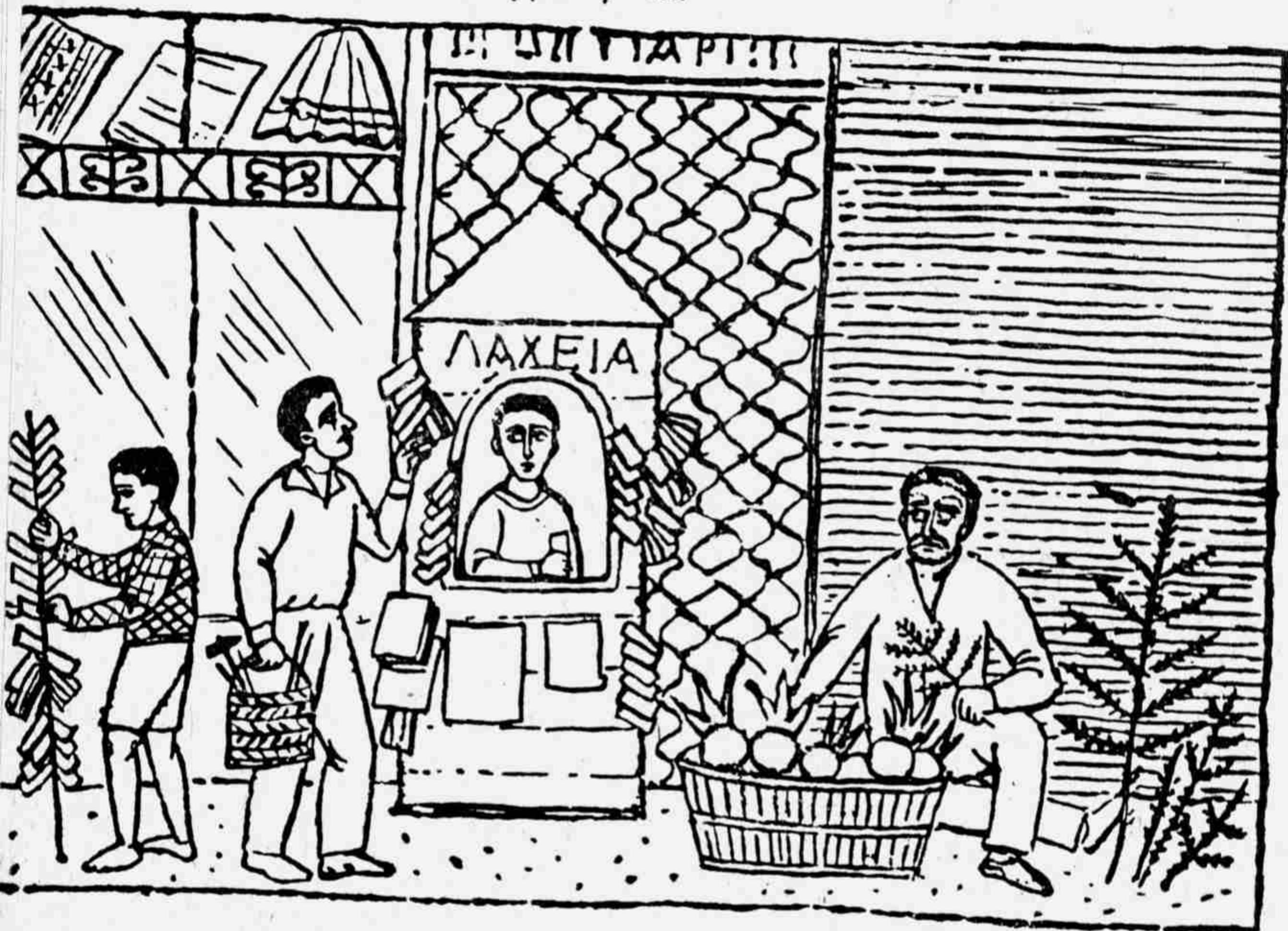
«Ραδίκια τοῦ βουνουῦ» - μιὰ χορταροῦ
«κρύα, κρύα σύκα» τὸ πρωτὶ
καὶ πρόσωπο ἀξούριστο,
λίγο ἀργίσαμε μὰ τώρα ξυπνήσαμε,
ἔθνος κάναμε τουριστικὸ κι ἀτούριστο.

Ἐεροπλάνα σφυρίζουνε, τὸν οὐρανὸ ξεσκίζουνε
αὐτὰ δὲν εἶναι ψέμματα
δόσαμε οὐρανὸ καὶ γῆς καὶ θάλασσα
πήραμε δέματα
στὴν Κρήτη ξεριζώνουνε τοὺς ἐλαιῶνες
θὰ λάβουνε φωτιά καὶ σίδηρο ἀντάλλαγμα
κανεῖς Ἄγιος δὲ φανερώνεται Ἄνωγιανός;
Κι οἱ Ἄγιοι ζητοῦνε τὸ κερί τους σὲ συνάλλαγμα.
Λοιπὸν,
ἢ σάρκα ἢ ἑλληνικιά εἶναι ἢ πιὸ φτηνὴ
φτηνοὶ στρατιῶτες, φτηνοὶ μετανάστες
μᾶς διατιμήσανε ^{καὶ ἀπώσανε}
μὰ ἢ κάθε πόρτα καὶ σημαία
ἐορτάζουνε οἱ κυβερνήτες
ἔτσι καὶ τὰ σφαχτάρια στὸ παζάρι
καταστολισμένα τὰ πουλήσανε.

Τρελλάθηκε ὁ Μικροπουλητῆς τὰ παραλέει..

Καὶ τώρα ποιοὶ παραμιλοῦνε;
Βουνίσσιος κόσμος Ἡπειρῶτες, Θεσσαλοὶ

Κομμένα ἔλατα, κομμένα λόγια.
 — «Οὐ, οὐ καλὸ οὐ», «γκί, ὠραῖο γκί»
 θένε νὰ ποῦνε πὼς γεννήθηκε ὁ Χριστὸς
 πουλήσαμε ὡς καὶ τὴ γλῶσσα μας οἱ Ἕλληνες
 μὰ πάλι τρύπιο τὸ βρα-γ-κί.

Καὶ παντοῦ ὁ καθιστὸς γελαῖ τὸν ὄρθιο
 τὸ γεωργὸ τὸν γελαῖ ὁ μεταπράτης
 ὅμως καμμιά φορά βρίσκεται τὸ σωστὸ
 ἐδῶ ποτέ—ἄς τὸ γράψουνε οἱ ἔφημερίδες
 δὲ βρέθηκε φάρμακο τοῦ καρκίνου πουθενά

ἔδῶ βρέθηκε ὁ καρκίνος ποῦ δὲ γυρεύει φάρμακο.
Φωνάζανε μιὰ φορά καὶ τὰ δασκαλοπαῖδια
«Κύπρο—Ἐνωσι καὶ μιὰ καλύτερη ζωὴ»
ἀπάνω τους τὰ μηχανοκίνητα, οἱ ἀντλίες
αὐτοὶ μὲ τὰ νεράντζια τῆς πλατείας,
τοὺς ἔδωσα κι ἐγὼ τότες τὰ λεμόνια μου.

Ἄκοῦμε καὶ πῶς ἔχομε θάλασσες γαλανές
ξένοι τὶς χαίρουνται, ξένοι μαρτυροῦνε
δήλωσε ἡ Ἑλλάδα τὰ κάλλη της γιὰ ἐπάγγελμα
— ξεστρατισμένη μου ἀδελφή —
μὰ πῶς θὰ περάσει ὁ χειμῶνας ;
Πόσοι παραθερίζουνε ; Βλέπομε στὰ νησιὰ
μαμάδες καὶ βουτυρομάγουλα παιδιὰ
τὰ ντόπια βόσκουνε σὰν καβουράκια
δὲν πλησιάζουνε τὰ στρωμένα τραπεζάκια
ψωμί σὰν πέσει χάμω τὸ φιλοῦνε
πάστες δὲν τὶς ζηλεύουνε
δίχως ζήλεια τὰ μεγαλώσανε ἄχ
μὲ μιὰν ἐλπίδα ξενητεύονται
τραγούδι δὲν ἀκούστηκε στῆς Αὐστράλιας τὸ γιαλὸ
γαρούφαλο δὲν ἀνθίζει στὴν ἄσφαλτο τοῦ Σικάγου
~~νιάτα ἐλληνικὰ χάνουνται,~~
ὡς πότε θὰ χάνουνται ;

Μπατίρισε ὁ Μικροπουλητής, τρελλάθηκε.

ΠΕΤΑΞΕ ΦΥΛΛΑ ἢ κληματαργιά, μεγαλώσανε οἱ μέρες
κάθεται ὁ γέρος στὸ κατώφλι, στὸ παράθυρο ἢ γριὰ
μέσα κρέμονται τέσσερα χρυσὰ κάδρα
ὁ ἕνας γιὸς στὴν Πίνδο σκοτωμένος
δυὸ στ' ἀντάρτικα, ὁ πιὸ μικρὸς ἐκτελεσμένος
τὴν κόρη δὲν τὴν κορνιζώσανε, εἶναι ἰσοβίτισσα.
"Αχ πόσα παράθυρα λυπημένα,
πατρίδα μου, πόσα κάδρα χρυσά.

ΚΗΔΕΨΑΜΕ ΚΑΙ τὸ Φώτη χτές
τὸν σκεπάσαμε τὰ λουλούδια ὅλα τῆς ἀνοιξης
ἢ δική μας ἀνοιξη πολὺ ἄργησε
πολὺ ἀκριβὰ μᾶς πουλήσανε τοὺς κρίνους.
Κλαῖνε οἱ τρυγόνες ἀδελφές
μιὰ φώναξε λυπητερά: Φώτη, φοβᾶμαι . .
Πρὶν τὸν σκεπάσουνε πετάξαμε στὸ λάκκο του
τὴν ἐφημερίδα μας
γεια σου σύντροφε καλὲ — καὶ σεῖς παπάδες
σβῆστε πιά τὰ κεριά, κόψτε τὴν ψαλμωδία
δὲ στυλώθηκε ἀκόμα ὁ σταυρὸς
τῶν παιδιῶν μας ποὺ παλαίψανε τὸ Χάρο
βῆμα — βῆμα τὸν παλαίψανε
βρύσες θὰ φλεβίσουνε ἐκεῖ ποὺ τὰ γονάτισε
θὰ πίνουνε τὰ περιστέρια τῆς Ἀδερφωσύνης,

ΕΧΑΣΕ ΔΕΚΑ τέσσερις ψυχές
ἢ κυρὰ Κατίγκω στ' Ἀϊβαλί σὲ μιὰ βραδυὰ
ἄντρα, πατέρα, δώδεκα ἀδέρφια
δεκατέσσερα δεντρά
καθένα κι ἓνα μπόϊ, ἐδῶ ἀνάστησε τρεῖς κόρες,
ὅπου ξενοδούλεψε δὲ λείψανε
τὰ μυριστικὰ στὶς γλάστρες, ἀπὸ κουκούτσι
φύτεψε μπρὸς στὴν παράγγα τους ἑλιά—ψηφίζει ΕΔΑ.

ΣΠΑΤΑΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, πλούσια κι ἡ θλίψη μας
διαλέγουνε, ἀφανίζουνε οἱ τυραννίες, οἱ πολέμοι
ξεκληρίζουνε νιάτα ὀρκισμένα στὴν τιμὴ
γιὰ μιὰ στιγμή
περνοῦνε σήμερα δικά μας στεφάνια
δάσος περπατᾶ, δάσος δίχως πουλιά
..καὶ πόσοι θαμμένοι κρυφά...

Σ' ΟΛΕΣ τὶς ἄκριες τῆς γῆς
σκορπισμένοι πλῆθος Ἕλληνες γιὰ τὸ ψωμί
στὸν ἄλλον κόσμον πύχτρα Ἕλληνες γιὰ τὴν τιμὴ
πάει κι ὁ Σαράφης πῆρε τὴ θέση του
μὲ τοὺς γενναίους, τοὺς ἀδικοσκοτωμένους.

✓
ΜΙΑ ΚΑΙ καλή ξεκουράστηκε ἢ ἀκούραστη
ἢ χρυσοχέρα ἢ Ἄρτεμις,
ἀπὸ νησὶ μᾶς ἦρθε πολεμοκαμένη
κεντᾶ κι αὐτὴ ξένες προΐκες στὸ πατᾶρι,
τὰ ὄμορφα τ' ἀγαποῦσε σὰ δικά της, ἄχ ξεγελασμένη,
δὲν τρώει κάρβουνα τρώει σπλάχνα τέτοια δουλειά.
Λοιπὸν ξόλαμπρα πῆγε στὸ ΙΚΑ γιὰ ἐγχείριση
τὴν καμαρίτσα μας τὴν ἄφισε ἀσπρισμένη
τὴ σκαλίτσα ὅπως κατεβαίνει
ψιλοκουνιέται στὴν πλατεία
τῆς ἀκακίας ἢ χλωρὴ κορφή,
τόση ἀνοιξη κατάλαβε
ἄχ κι ὁ Ἄδης παντοτινὸ πατᾶρι
καὶ κεῖ ποτὲς δὲν κελαῖδοῦνε τὰ πουλιά.

Η ΧΑΡΗ σας ἀπόμεινε
στ' ὄνομα ἐνοῦς δρόμου, ἅμα περνοῦμε
ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος πιὸ θαλπερὸς
τὸ καλοκαίρι μιὰ κρυφὴ δροσοῦλα
καὶ δυὸ ψυχὲς ἀσάλεφτες
μὲ τ' ἀνοιγμένο γιασεμὶ δυὸ κερένιες πεταλοῦδες
στὸν ἀριθμὸ 19 — ἢ πόρτα μισοάνοιξε
ἢ μιὰ πόρτα μὲ πράσινα κάγκελα.

✓ **ΦΤΑΝΕΙ ΤΗ** νύχτα πῶς κοιμᾶσαι ἀνάλαφρα
στὸν ὕπνο ξαναγίνεται ἡ χάρη σου
κρύα σὰ χειμωνιάτικο φεγγάρι
χλωμὴ σὰ μιὰν ὥρα πρὶν χαράξει.

✓ **ΝΕΚΡΗ ΑΛΛΗ** δὲ θὰ κλάψω μετὰ ᾿πό σένα
μαῦρο ζουμπούλι ἀμάραντο στὴν πόρτα σου
καὶ τὰ παράθυρα κλεισμένα,
τὴ χάρη σου τὴ χάρηκε
μιὰ πολιτεία ξακουστὴ καὶ πικραμένη
ἀργοπερνοῦσες τὸ γεφύρι της
μὲ μιὰ χρυσὴ βαρειὰ καδένα στὸ λαιμό.
᾿Ενα πρωτὶ μᾶς καλημέρισε μὰ δὲν ξαναπέρασε
στερνόγεννη τῆς Πόλης μιὰν ᾿Ελληνίδα πληγωμένη.

ΧΑΙΡΕΤΕ, ΠΑΩ, καλὰ περάσαμε μαζί
ὅλη νύχτα τρεῖς πεθαμένοι
κι ἐγὼ κοντὰ ἢ κοιμισμένη
ἀνεμῶνες μαζέψατε κι ἓνα λουλούδι κρεμεζί
σκιές ἀνάλαφρες στὸ θάνατο καθὼς καὶ στὴ ζωὴ
~~σὰς βλέπω, σὰς χάνω πολλές φορές μέσ' στὴ βουή.~~

ΛΙΓΑ ΧΡΟΝΙΑ θὰ σωπάσουνε οἱ σκοτωμένοι μας
ἴσιες πυκνές σειρές τὰ κλίματα
στ' ἀμπέλια τῆς εἰρήνης.

✓ *Μερικοί πάλι*
ΟΣΟΙ ΤΑ περάσανε λένε πὼς τὰ ξεχάσανε
ἔτσι ὅσοι μιλήσανε μιὰ φορά δὲν ξαναμιλοῦνε
εἰς μερικοὶ ξαναλέμε, ξαναθυμούμαστε
ὅπου καθίζουμε, ὅπου περνοῦμε.

✓ ΠΟΛΛΑ ΚΟΥΒΑΛΟΥΜΕ βαρειὰ
καὶ τὰ διπλωμένα φτερά μας.

✓ Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ τῶν καλῶν ρηχὴ
τὸ πάθος μας μεγάλο καράβι δὲν πλευρίζει

✓ Η ΦΛΟΓΑ μας εἶναι κλειστὴ δὲν ἀνεμίζει
ἂν ἀκουμπήσει τρώει τὸ σίδηρο.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ μεγάλο ἐργοστάσιο
τὸ «ἐγὼ» τὸ κάνουμε «ἐμεῖς».

ΜΕΣ ΤΑ μάτια μας γυρίζει μιὰ ταινία
τὸ τέλος δὲ χωρᾶ σὲ μιὰ ζωή.

ΘΑΧΟΜΕ ΚΑΙ μεγάλες ἑορτές,
θὰ μᾶς ἔρθουνε καὶ συντρόφοι ἝΑφρικανοὶ
τοὺς κάλεσε στὰ τόσα χρόνια ἡ Καισαριανὴ
φέραν νταούλια σὰ βαρέλια, θὰ χορέψουνε
φέραν μουτσοῦνες σὰ θηρία, σὰν πουλιά
περίψηλοι ἄντρες ἀπ' τὸ ἝΑχμάρ
φέραν καφέ γιὰ τοὺς ξενῶνες
φέρανε δέρματα γιὰ τὶς βιβλιοθῆκες
καὶ στοῦ ἀδερφοῦ μας τῶνομα
πούταν βιβλιοδέτης
φέρανε κι ἓνα λεοντάρι ζωντανὸ ἀπ' τὸ Χαράρ
— ἝΕσᾶς τιμοῦμε, στὸν ἵσκιο σας συναχτήκαμε
πλάτανοι ἀγωνιστὲς τῆς λεφτεριάς μας.
Χιτὲς ἐπισκεφτήκανε ἝΑκρόπολη κι ἝΗλεκτροστάσιο
σήμερα τ'ἀμπέλια τῶν τουφεκισμένων, Γουδι καὶ Χαϊδάρι
κάθε κλίμα κι ἓνα ὄνομα
σειρὲς ἀμέτρητες. «σημαδεμένη γῆς, βαρειὰ κληρονομιά..»
εἶπανε στὴ γλῶσσα τους, δακρύσανε
κάποιον ἄργό, ἐπίσημο σκοπὸ τραγουδήσανε.

αφ ✓
ΔΕ ΘΑ ὑπάρχουνε φτωχοὶ
θὰ μείνει ὅμως τῆς καρδιᾶς τους ἡ ἀναλαμπή
καὶ τὰ καλωσορίσματα στὶς πόρτες.

✓
κατὰ τὴν ἀδίκιαν
ΠΡΟΣΑΝΑΜΑ Οἱ ἀπλές καρδιές
καίγονται καὶ δὲν σέρονται καίγονται
ἀκατάλυτες κουκουνάρες.

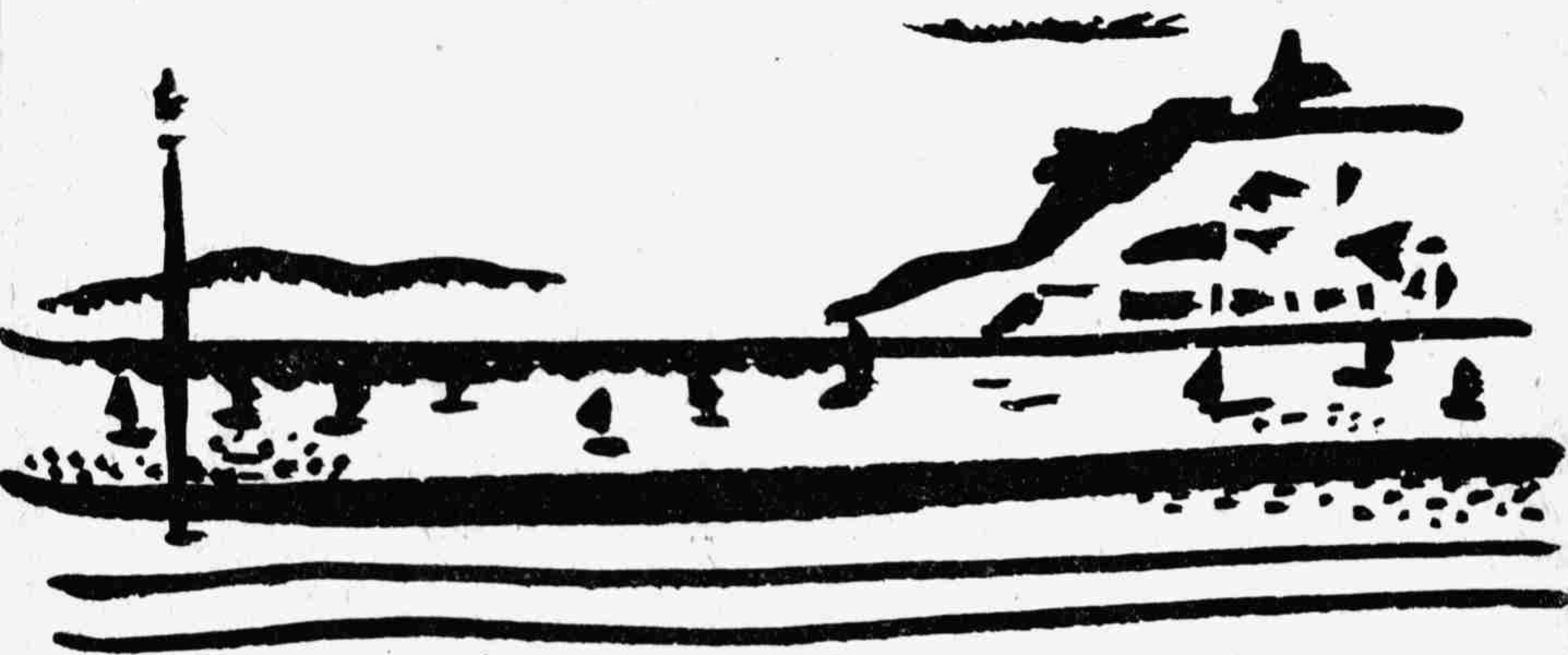
ΤΟΤΕΣ ΠΙΑ δὲ θὰ μᾶς σέρνουνε οἱ ληστὲς
μπρὸς ἀπ' τὴν πόρτα μας μὲ δεμένα μάτια.

ΠΑΙΖΟΥΝΕ ΓΕΡΟΙ χαρτοπαῖχτες μὲ ἀρχάριους
τοὺς κλέβουνε γυναῖκες καὶ πατρίδες

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ βιαστική,
δὲν τὴν προλαβαίνει ὁ φορτωμένος
κι ἀπ' τὴν ἀδικία πιὸ ἀδικη.

ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ μένομε ταπεινοὶ
μὰ ποιὸς φυλάει τὴν ταπεινοσύνη μας;

✓ ΠΑΜΕ ΤΩΡΑ με τὸ πράσινο λεωφορεῖο, περνοῦμε Φάληρο
σαράντα μεροκάματα μιὰν ἕκτακτη δουλειά,
ἢ θάλασσα κάθε μέρα κι ἄλλη χάρη
ἄχ δὲ σὲ χόρτασε ποτές, θάλασσα ὅποιος σ' ἀγάπησε.

071
ΑΠ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ, πάνω δρόμο
τὴν πολιτεία εἶδα κι ἄκουσα
καράβι μυριόφωνο, ἀσώπαστο, τὸ πᾶμε — μᾶς πάει.

ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝΕ πολιτεῖες ἀνάψανε τὰ ἠλεκτρικὰ
τ' ἄγρυπνα μάτια βλέπουνε
ἢ μισὴ γῆς νυχτώνει ἀδερφικά.

- ✓ **ΚΑΗΜΕΝΑ ΠΟΔΙΑ** περπατοῦνε, περπατοῦνε δὲ σκληρύνουνε
οὔτε ὅσο τὸ κεφάλι μιανῆς καρφίτσας
δὲ σκλήρηνε ἢ φτέρνα μας.
- ✓ **ΤΡΕΞΑΜΕ, ΤΡΕΞΑΜΕ**, ξεμαλλιαστήκαμε
πάνω στὴ φλογισμένη ἄσφαλτο
τρέχει κι ὁ ἴσκιος μας ξεμαλλιασμένος.
- ✓ **ΑΝΑΜΕΣΑ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ** κι αὐτοκίνητα
εἶδα πάνω στὸν κάβο τὸν πεῦκο καὶ τὸν ἴσκιο του
μ' ἔζωσε τέλεια μοναξιά, κουφάθηκα.
- ✓ **ΣΤΟΛΙΣΑΜΕ ΚΑΘΕ** σκαλί, κάθε καρφί.
ποιός θὰ περάσει, ποιός θὰ σταθεῖ;
- ✓ **ΣΗΜΑΔΙ ΕΧΟΜΕ** μιὰ κάπαρη ποὺ ἄνθισε
στὴ χαραμάδα τοῦ τσιμέντου — καλοκαίρι.
- ✓ **ΤΕΛΗ ΤΟΥ** Μάη δυὸ μὲ δυόμιση
ἔφταξε ὁ ἥλιος στὸ ὑπόγειο μας, ἔσκυπα
ἔσκυπα, φίλησα ἄκρη — ἄκρη στὸ τραπέζι μας
τὶς δυὸ χρυσές του χουφτες.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ κείνο τὸ βουνὸ ἦταν τὸ πανηγύρι
περπάτησα, περπάτησα
σήκωνα δυὸ καλάθια πορτοκάλια
μὲ σταματήσανε στὴ γέφυρα
ὡς τὴ γέφυρα ἔφτανε ἡ βουή.

ΕΛΑΜΠΕ ΛΕΕΙ σὰν πολυέλαιος ἀναμένος
ποὺ τὸν κουνοῦνε σ' ἑορτές, σ' ὥρες μεγάλες
ἡ Μόσχα ἔλαμπε ἀπ' τὸ ποτάμι ὡς τὰ οὐράνια της.
Χαίρεται ὁ κόσμος
ἦρθε ἡ μέρα, ἦρθε ἡ ὥρα
τὴν Εἰρήνην δοξάζουνε οἱ λαοί.

ΑΠ' ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ πετάξανε ἄσπρα περιστέρια
βάψαμε ἄσπρα, βάψτε ἄσπρα τὰ βαπόρια
ἀνάψτε φωτιές στὶς κορφές
στοὺς κάβους λάμπουνε τὰ φανάρια — εἰρήνη
σὲ γῆς καὶ σὲ θάλασσα εἰρήνη.

Η ΒΑΡΔΙΑ μας δὲν παίρνει τέλος
φωνάζουνε κάθε ὥρα οἱ μακρινοὶ φρουροὶ
ἀπαντοῦμε εἰρήνη, δικαιοσύνη.

ΝΑΙ ΤΟ καλύβι μας πέφτει κοντά
στη σπηλιά όπου φιλονικούνε οί άγέρηδες,
ναί ή βάρκα μας ψαρεύει σ' άπατα νερά
τήν κυνηγά τὸ μονοκόματο κύμα τοῦ σεισμοῦ
πού ξέσκισε τὸ πέλαγος.

ΑΣΠΡΕΣ ΩΡΕΣ, μαῦρες ὠρες
γενιές καί χῶρες
μέ τήν τρέλλα, μέ τή γνώση
μέ τή σάρκα μας ζωντανή
μολώσανε οί αποβάθρες τῆς εἰρήνης
σέ θάλασσες ἀλίμανες.

Ἡ ΓΗΣ τούτη χτήμα χρεωμένο
κι ἀκριβὰ λίγο - λίγο ξεπληρωμένο.

ΛΑΓΚΑΔΙ ΠΡΟΣ λαγκάδι πολεμήσαμε
στὸνομα τοῦ Θεοῦ
τώρα ή γῆς μοιράζεται
στὸνομα τῶν ἀνθρώπων.

ΚΑΘΗΣΕ Η ἐπιστήμη σ' ένα τραπέζι μέ τὸν πλοῦτο
κρασί κερνᾶ ὁ θάνατος.

ΑΝΕΡΓΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝΕ τοῖχο τοῖχο
τὰ χέρια τους κολλημένα στις τσέπες — ἀγάλματα
τῆς ἄθλιας πολιτείας ποῦ κόβει τὰ χέρια μας.

ΤΙ ΘΑ παραστήσομε πάλι σήμερα ;
τὸν ἄπραγο ἢ τὸν πολύξερο ;
Πῶς ἔχομε ἢ πῶς δὲν ἔχομε κι ἄλλου δουλειά ;
Μὲ λίγα λόγια ἢ μὲ πολλὰ
γυρεύοντας νὰ πάρομε καμμιά παραγγελιά.

«ΕΝ ΤΑΞΕΙ» λέει ὁ ἄνεργος καὶ «γεία σας»
τοῦ εἶπανε δὲν ἔχουνε καὶ σήμερα δουλειά
ἓνα μαχαίρι μπηγμένο στὸ πλευρό του
μὲ τὸ «έν τάξει» μπαίνει δύο δάχτυλα πιὸ βαθιά.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ πόρτα μας οἱ ξεψυχισμένοι
ἀπ' τὴν ἀναδουλειά
δίπλα μας οἱ κρεμασμένοι ἀπ' τὸ χρέος
σήμερα τοῦτοι, αὔριο ἐμεῖς—καὶ προσπερνοῦμε.

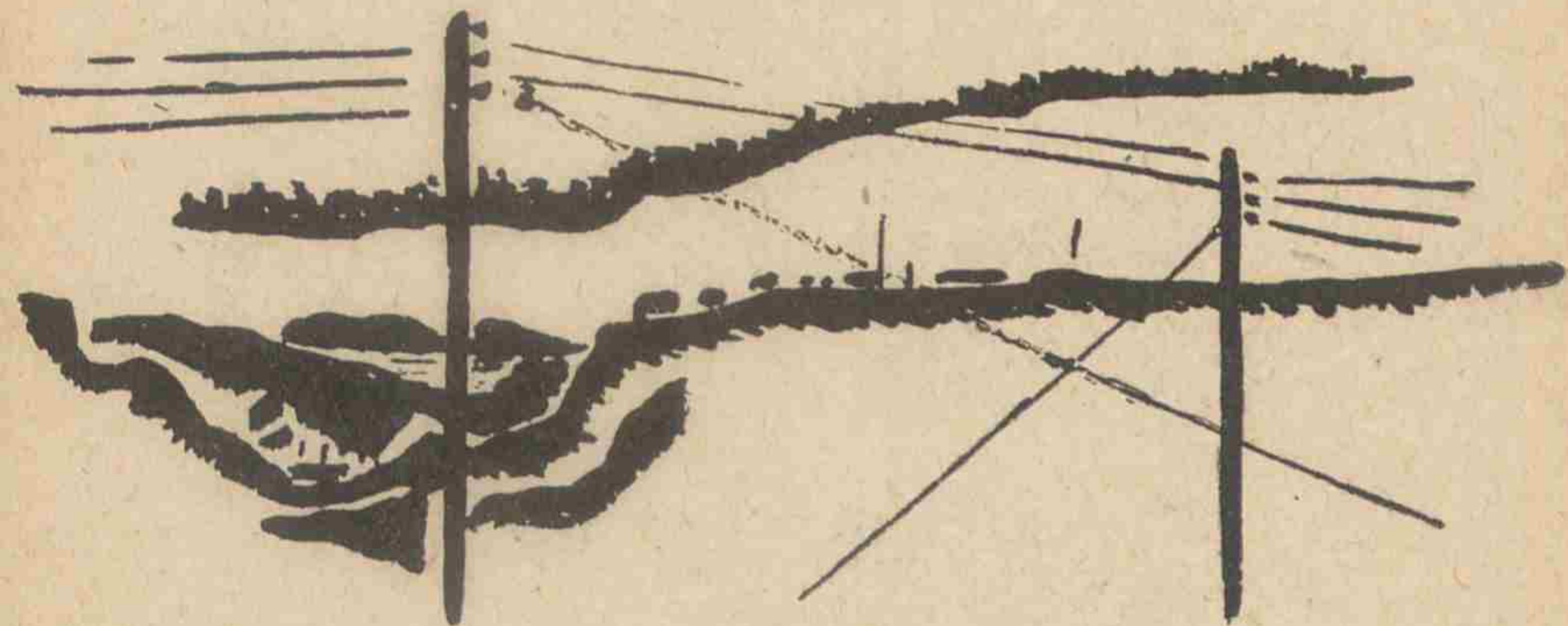
Η ΑΝΟΜΙΑ κάνει πετσὶ σκληρὸ
πάρτε νυστέρι καθαρίστε μας τὰ δάχτυλα
νᾶναι νυστέρι κοφτερό.

ΑΝ ΞΕΡΑΘΗΚΕ τὸ στήθος μας
νὰ μὴν ξεραθοῦνε ἄλλα στήθια
τὰ δάχτυλά μας ἂν κοπήκανε ἄλλα νὰ μὴν κοποῦνε

ΑΠ ΤΩΝ χεριῶν τοὺς ρόζους μᾶς γνωρίζουνε
οἱ βασανιστὲς τίς χούφτες μας ψηλαφίζουνε.

ΤΙ ΤΡΕΧΟΥΝΕ οἱ μεροκαματιάρηδες;
"Ἄς τρέχουνε οἱ πλούσιοι κι οἱ κλέφτες,

ΓΕΜΙΣΑΝΕ οἱ δρόμοι φίλους
ποὺ δὲν καλημερίζονται

ΑΠΟ ΔΩ βλέπομε λίγη θάλασσα γειτόνοι
στερηθήκαμε τή θάλασσα κάθε πρωϊ
ἄχ θαλασσάκι τὸ πρωϊ.

✓ ΤΑ ΚΑΛΩΔΙΑ ὄλα και τὰ σύρματα τῆς ζωῆς
περνοῦνε ἀπ' τὰ πρωῖνά παράθυρά μου.

✓ ΘΑΧΟΜΕ ΤΟΤΕΣ πιά κάθε συνοικία
ἕνα περβόλι ποτισμένο θὰ περνοῦμε, θὰ εὐωδιάζει
πηγαίνοντας στή δουλειά μας και γυρίζοντας.

✓ **ΜΕΓΑΛΕΣ ΟΙ** νύχτες του χειμώνα
ὁ χειμώνας μεγαλώνει τὶς καρδιές.

✓ **ΠΕΣΑΜΕ ΣΤΗ** μεγάλη σιωπή
ἀκούστηκε τοῦ ξύλου τὸ σαράκι
πέσαμε στὴ μεγάλη σιωπή
ἀκούσαμε τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς μας.

✓ **ΜΟΥ ΦΕΓΓΕΙ** καὶ τὸ φῶς τοῦ γείτονα
βαρὺ βιβλίο διαβάζω.

✓ **ΘΑ ΒΓΩ** στοὺς δρόμους ἀξημέρωτα νὰ ἰδῶ
σὰν ποιό πουλί, σὲ ποιό κλουβὶ κλεισμένο
φωνάζει κάθε τέτοια ὥρα δυὸ φορές
καὶ τόσο λυπημένο.

✓ **ΠΡΙΝ ΞΑΝΑΒΓΟΥΜΕ** πάλι στοὺς δρόμους
ἄς ξαναθυμηθοῦμε τὸνειρό μας.

✓ **ΘΑ ΒΓΟΥΜΕ** πιά καὶ μεῖς ἄς μὴν εἴμαστε ἀόματοι
θὰ ποῦμε κάλαντα τὰ πιὸ παθητικά.

✓ **ΚΑΠΟΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ** λουλουδίζουνε πρωί
ἄλλες οἱ δειλινές τὸ βράδυ — βράδυ.

✓ **ΦΕΤΟΣ ΔΥΟ** εἶδη χωνάκια στό κατώφλι μας
πρωῖνὰ καὶ δειλινά.

ΜΗ ΦΥΓΕΙΣ πεταλούδα
λαφροκάθησε στό σύρμα
πέ μας ποιοὶ ἄνθοι ἀνοίξανε στοὺς κήπους

ΠΟΣΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ δὲ δρόσισε κι ἀπόψε ἢ νύχτα
πόσους ἄραγε πολλούς...

• **ΓΕΡΝΕΙ** ὁ ἥλιος μᾶς φορᾶ χρυσὸ πουκάμισο
ἀναπαμένος γέρνει,
μὰ τὸ καροτσάκι μας μολυβένιο
τὰ καρπούζια μας ἀπούλητα.

ΚΑΝΤΕ ΜΑΣ θέατρο, παραστήστε
παραστήστε πῶς ἀγαπίζεται
ὁ κόσμος τοῦτος ἀμετάνοιωτα.

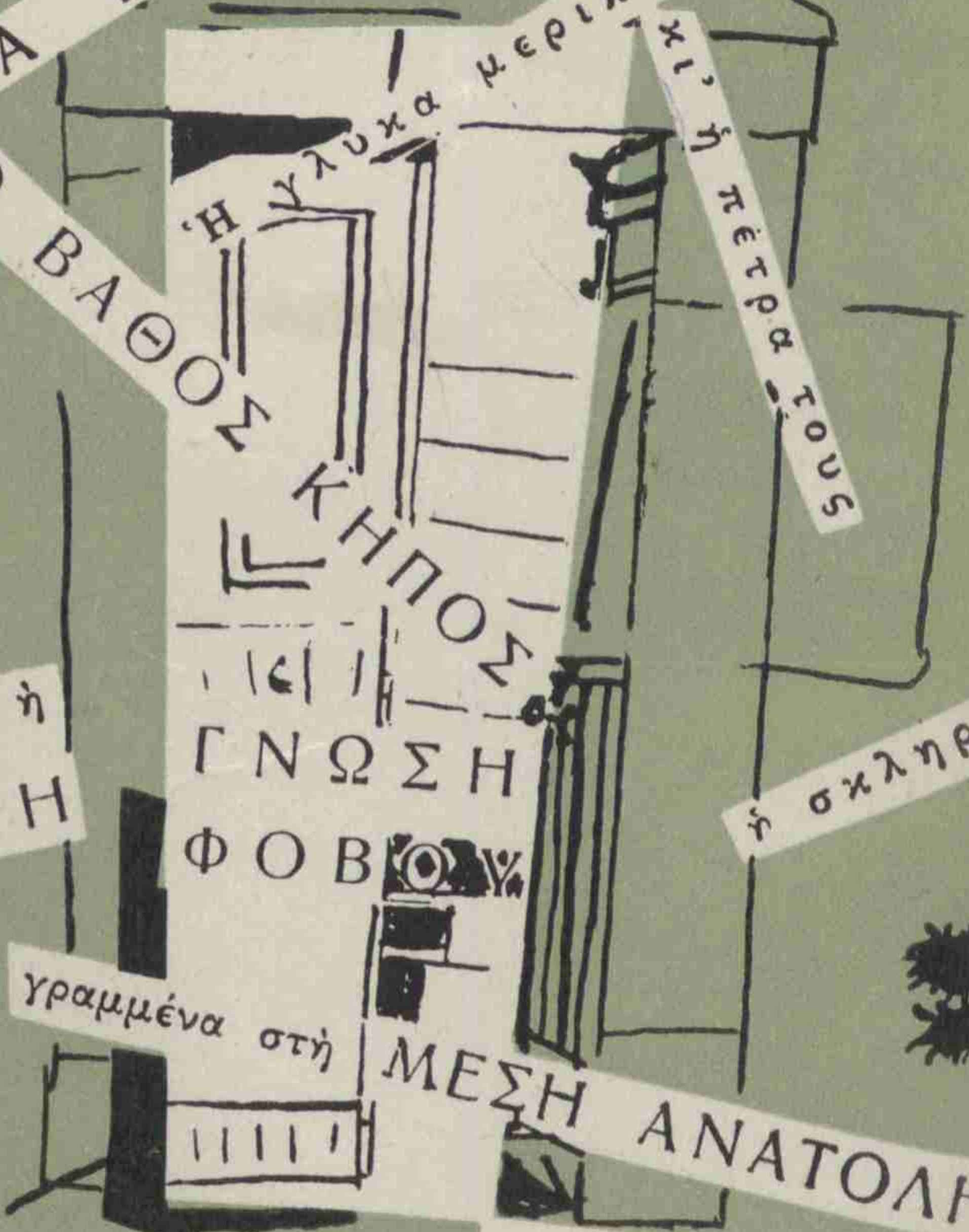
Ο ΝΟΥΣ ^{καγεί} ~~που έχει~~ ^{υπεί} δρομολόγιο στην άγωνα γραμμή
πιάνει και παράμερα λιμάνια.

ΚΙΝΗΣΑΝΕ ΤΑ κύματα του νοῦ
φτάσανε σὲ λιμάνι φεγγαρίσιο.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ
ΟΣΟΥΣ ΦΙΛΟ-
ΤΕΧΝΗΣΑΝΕ ΤΙΤ-
ΛΟΥΣ και ΘΕΜΑΤΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΑ
 ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΒΑΘΟΝ ΝΗΣΙΩΝ

Ποιητική
 ΓΝΩΣΗ

ΚΗΠΟΝ

ΓΝΩΣΗ
 ΦΟΒΩ

ή πέτρα τους

ή σκληρή

γραμμένα στη

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Το καρτσάκι του πλανόδιου
 ΜΙΚΡΟΠΟΥΛΗΤΗ